

Privatitzar aparcaments, una mala operació

¿És necessari privatitzar la gestió de 26 aparcaments del centre de la ciutat, seleccionats amb criteris de rendibilitat, per tal de millorar la mobilitat de Barcelona?

¿És intel·ligent fer-ho en un moment de fort descens de l'activitat en el sector dels aparcaments, amb caigudes de l'ordre del 30% respecte de l'any de màxima ocupació del període 2007-2012, i amb una corba de recuperació dels ingressos que no preveu arribar a la màxima ocupació d'aquell període fins a l'any 2023?

¿Necessita Barcelona desprendre's durant 25 anys d'un patrimoni estratègic per obtenir 100 milions d'euros durant l'any 2014 per invertir en polítiques de vivenda social?

¿Aquesta és la millor alternativa possible?

Aquestes són, segons la nostra opinió, les quatre preguntes clau que hem de formular-nos en relació amb el propòsit de l'alcalde Trias de privatitzar durant 25 anys la gestió dels aparcaments més rendibles de la ciutat. Propòsit que avui farà un pas més en el plenari municipal amb el suport de CiU, el PP i, previsiblement, UxB, la versió barcelonina d'ERC.

I la resposta que nosaltres donem a les quatre preguntes és un *no* argumentat i clar.

Efectivament, no hi ha cap raó -ni en l'expedient administratiu que sustenta l'acord que avui adoptarà amb tota seguretat el plenari municipal ni en el relat polític amb què s'ha pretès disfressar-lo- que expliqui la seva necessitat des del punt de vista de la mobilitat. Al contrari, la gestió pública dels aparcaments com a element essencial de la política de mobilitat s'ha demostrat un encert estratègic vis-a-vis altres models. Que serveixi la tarifació per minuts com a mostra.

Pretendre fer-ho en un moment de baixa activitat del sector, amb el pretext del venciment d'unes concessions, cap de les quals expira en aquest mandat, en unes condicions d'accés al crèdit relativament dures per als possibles licitadors i amb uns comptes municipals sanejats no sembla ni l'opció més intel·ligent ni, per descomptat, la més convenient per a l'interès general de la ciutat.

Justificar la necessitat d'aquesta operació exhibint el xec de 100 milions d'euros per destinar-los a polítiques de vivenda social és, simplement, un engany. Només caldrà mirar la liquidació del pressupost municipal del 2013, el termini de la qual finalitza justament avui i que coneixerem els pròxims dies, per comprovar quina ha estat la capacitat de finançament de l'ajuntament a 31 de desembre del 2013.

Afirmem, d'acord amb les dades de què disposem, que no serà inferior a 120 milions d'euros. ¿Com pot l'alcalde justificar la necessitat de privatitzar per obtenir 100 milions d'euros quan l'any 2013 ha deixat de gastar almenys 120 milions d'euros que tenia disponibles? No ens serveix com a resposta el fet que l'any 2013 es va veure forçat a prorrogar el pressupost municipal, quan la raó principal de desacord, amb almenys el grup socialista, va ser precisament el caràcter restrictiu del pressupost que no incorporava tot el potencial d'ingressos.

Un sumari coneixement dels calendaris administratius ens permet també afirmar que, per aquest procediment, no s'aconseguirà cap guany tangible en aquest mandat en matèria de vivenda social amb aquests recursos que, en el millor dels casos, no tindrà disponibles fins a principis del 2015.

No són aspectes menors ni menyspreables d'aquesta operació ni l'augment d'un 20% de les tarifes dels aparcament previst durant els primers quatre anys, ni la rendibilitat (mesurada com a taxa Interna de retorn de la inversió) de l'adjudicatari del 14%, ni les condicions del préstec de fins a 45 milions d'euros, al 5 % i amb 5 anys de carència, que l'ajuntament atorgarà a l'adjudicatari.

Barcelona ha desenvolupat en els 32 anys de governs liderats pel PSC un ampli ventall d'exemples positius i fructífers de col·laboració publicoprivada. Els defensem i els reclamem com una eina útil, intel·ligent, eficaç i a vegades imprescindible per millorar la ciutat.

El que ens proposa l'alcalde Trias està just als antípodes d'això. Sembla respondre a una aplicació dogmàtica del catecisme de la cosa pública privada (o encara millor, de la privada pública), sense ponderar ni les circumstàncies de mercat, ni la conveniència del moment ni les alternatives disponibles. En tot cas, pensem que no s'ajusta a la defensa de l'interès general ni, per descomptat, al model de ciutat que, amb matisos diferents que discutirem i confrontarem durant els pròxims dies, defensem.

CANDIDATS A LES PRIMÀRIES DEL PSC A BARCELONA

CARMEN ANDRÉS, LAIA BONET, JAUME COLLBONI, MANEL FERNÁNDEZ,
JORDI MARTÍ I ROCÍO MARTÍNEZ-SAMPERE